1 Tesaloniceni - Comentarii Jean Koechlin

Capitolul 17 din Fapte ne istoriseşte scurta vizită a lui Pavel şi a lui Sila (sau Silvan; v. 1) la Tesalonic. Ei vestiseră şi trăiseră evanghelia (v. 5). Iar tesalonicenii, la rândul lor, o primiseră (v. 6) şi o trăiau şi ei. Lucrarea lor era o dovadă a credinţei lor (comp. cu Iacov 2.18); osteneala lor confirma dragostea lor; răbdarea lor proclama marea lor speranţă, care doar ea îi putea susţine (v. 3). Astfel, toată lumea ştia că la Tesalonic se aflau creştini (v. 7). Ştie fiecare om din cartierul meu sau de la locul meu de muncă faptul că eu sunt creştin? Întoarcerea la Dumnezeu este semnul public al naşterii din nou, schimbarea de direcţie vizibilă, care corespunde vieţii divine primite în inimă. Întorcându-ne, nu mai avem în faţă aceleaşi lucruri (Galateni 4.8,9). Tesalonicenii au întors de atunci spatele idolilor inerţi şi născociţi, pentru a contempla şi a sluji un Dumnezeu viu, un Dumnezeu adevărat.Idolii de lemn sau de piatră din lumea păgână au făcut loc idolilor foarte rafinaţi ai lumii „creştinate“. Întotdeauna însă este valabil faptul că nu poţi sluji la doi stăpâni (Luca 16.13). Cui slujim noi: lui Dumnezeu, sau poftelor noastre? Şi ce aşteptăm noi? Pe Fiul lui Dumnezeu, sau mânia care vine?

Insultele şi maltratările suferite de Pavel şi de Sila la Filipi (Fapte 16), departe de a-i descuraja, îi umpluseră de îndrăzneală. Reacţia furioasă a vrăjmaşului era tocmai dovada că osteneala lor nu fusese în zadar (v. 1). Cu toate acestea, ei nu folosiseră niciuna din metodele obişnuite ale propagandei omeneşti: încântări, şiretlicuri, linguşiri, eforturi de a plăcea (2 Corinteni 2.17). Astăzi, evanghelia este prezentată prea adesea sub o lumină atractivă şi sentimentală sau ca o latură a unei lucrări sociale. Slujba lui Pavel nu era nicidecum animată de vreuna din cele trei mari resorturi ale activităţii oamenilor: căutarea gloriei personale, satisfacerea cărnii şi profitul material. Dimpotrivă, suferinţele apostolului dădeau dovadă de un total dezinteres (Fapte 20.35). Două sentimente îl animau: grija continuă de a-I plăcea lui Dumnezeu (v. 4) şi dragostea pentru cei care deveniseră „propriii săi copii“. Ca o mamă, îi hrănise şi îi îndrăgise mult (v. 7). Ca un tată, îi îndemna, îi mângâia şi îi învăţa să umble (v. 11, 12). Întâi de toate însă dorea ca ei să aibă deplina conştienţă a relaţiei lor cu Dumnezeu. Ce poziţie (atât pentru ei, cât şi pentru noi), că Dumnezeu nu ne cheamă la mai puţin decât la propria Sa Împărăţie şi la propria Sa glorie!

Creştinii din Tesalonic primiseră cuvântul apostolului ca fiind „într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu“ (v. 13; Matei 10.40). Inspiraţia absolută a tuturor părţilor Sfintei Scripturi este departe de a fi recunoscută de toţi «teologii» creştinătăţii. Deseori scrierile lui Pavel sunt prezentate ca fiind învăţăturile unui om, om al lui Dumnezeu, remarcabil, fără îndoială, ... dar supus greşelii. Este vorba, în general, de un pretext pentru a nu se supune şi pentru a respinge ceea ce pare prea îngust... Dar, Dumnezeu fie binecuvântat, fiecare cuvânt al Bibliei are aceeaşi autoritate divină!Invidia iudeilor întrerupsese activitatea apostolului alături de tesaloniceni (v. 15, 16; Fapte 17.5). Şi el nu sfârşise să-i instruiască – iar un învăţător este încurcat atunci când niciunul din elevii lui n-a obţinut diploma pentru care i-a pregătit. Pavel, vorbindu-le inimii, le reaminteşte în versetul 19 că el personal era responsabil cu privire la credincioşia lor: după caz, avea să primească o cunună din mâinile Domnului, sau să fie „acoperit de ruşine“ din cauza lor (v. 19; 1 Ioan 2.28). Dragi prieteni, să avem şi noi mereu acest gând în duhul nostru, precum apostolul: curând va trebui să dăm socoteală înaintea Stăpânului nostru de tot ce vom fi făcut (Matei 25.19; Romani 14.12)!

În două rânduri, Satan îl împiedicase pe Pavel să se întoarcă la Tesalonic (cap. 2.18). Dumnezeu permisese aceasta, ca să se poată arăta atât afecţiunea apostolului, cât şi credincioşia tesalonicenilor. Folosindu-se de o altă armă, „ispititorul“ (v. 5) declanşase atunci asupra lor mari necazuri. Iar Pavel îi avertizase nu numai că aceste încercări erau inevitabile, ci şi că ei erau destinaţi acestora (v. 3; Ioan 15.20; 16.33). Era el, din acest motiv, indiferent? Dimpotrivă! Ceea ce-l neliniştea însă nu erau necazurile tesalonicenilor, ci îndoiala legată de tăria credinţei lor (v. 2sf, 5, 6, 7, 10). Ce lecţie pentru noi, cei care ne oprim cu uşurinţă la împrejurări exterioare: dificultăţi materiale, boli etc., în timp ce pierdem din vedere starea lăuntrică a creştinului! Nemairăbdând (v. 1, 5), apostolul îl trimisese pe Timotei să-i întărească şi să-i încurajeze. Şi el însuşi fusese mângâiat, da, umplut de bucurie, în propriile sale necazuri, de veştile pe care le primise. Pentru că, departe de a le zdruncina credinţa acestor tineri credincioşi, încercarea le-o întărise. În acelaşi fel, climele cele mai aspre călesc în general rasele (soiurile) cele mai rezistente. Încă o dată, Satan făcuse o lucrare care îl înşelase (Proverbe 11.18).

Nu încercările ar trebui să ne poarte spre a-L aştepta pe Domnul, ci dragostea! Venirea Sa „cu toţi sfinţii Săi“ este măreţul gând care ar trebui să ne conducă întregul nostru comportament. Sfinţi suntem deja înaintea lui Dumnezeu, prin lucrarea perfectă a lui Hristos (Evrei 10.10), dar, în acelaşi timp, suntem îndemnaţi să ne întărim inimile în sfinţenie practică (cap. 3.13); este voia specială a lui Dumnezeu pentru fiecare dintre ai Săi (cap. 4.3). Un tânăr creştin va trebui mai ales să vegheze să se păstreze curat (v. 4). Considerându-şi trupul ca un instrument de plăcere, el păcătuieşte în primul rând împotriva lui însuşi: îşi ruinează uneori sănătatea, însă întotdeauna conştiinţa (aceasta îşi pierde sensibilitatea faţă de rău şi se dereglează precum acul unui aparat de măsură care a fost forţat).De asemenea, el poate face cea mai mare nedreptate altuia (v. 6; Evrei 13.4). Câte vieţi ruinate, câte duhuri şi trupuri pângărite şi câte cămine distruse nu au plătit deşertăciunea unei cuceriri şi a unei plăceri de câteva clipe! În sfârşit, necurăţia, sub toate formele ei, este un păcat împotriva lui Dumnezeu (Psalmul 51.4). Trupul nostru nu ne mai aparţine; a devenit templul Duhului pe care Dumnezeu ni L-a dat (v. 8; 1 Corinteni 6.18-20). Duhul Sfânt cere o locuinţă sfântă. A ne păstra trupul fără vină (cap. 5.23) înseamnă a-L onora pe Acela care locuieşte în el.

Nu este necesar să împlinim lucrări de excepţie pentru a sluji „unui Dumnezeu viu şi adevărat“ (cap. 1.9). Înainte de toate, creştinului i se cere să trăiască în pace şi să se achite cu credincioşie de îndatoririle lui zilnice (v. 11). Curând va fi sfârşitul activităţii lui pe pământ! La vocea Domnului, fiecare îşi va depune uneltele de muncă, pentru a merge în întâmpinarea Lui şi pentru a fi întotdeauna cu El. Răpirea credincioşilor este primul act la venirea Domnului Isus (cel de-al doilea fiind întoarcerea Sa în glorie împreună cu ei: cap. 3.13). El Însuşi vine să-i caute, nelăsând nimănui această grijă şi această bucurie – bucurie care trebuie să fie partea fiecărui răscumpărat şi mângâierea sa prezentă atunci când unul dintre ai săi urmează să „adoarmă“. Moartea fiind învinsă (nu încă nimicită), morţii în Hristos sunt de-a dreptul „adormiţi“ (v. 13, 14, 15; comp. cu Ioan 11.11-13). Ei se vor trezi, ca Lazăr, dar pentru totdeauna, la strigătul de comandă al Prinţului vieţii. Apoi, într-o ordine desăvârşită, cum şi El Însuşi a părăsit pământul, vom fi luaţi toţi împreună să-L întâmpinăm în văzduh (Filipeni 3.20). Va trăi oare generaţia noastră acest minunat eveniment, aşteptat de atâtea generaţii? Toate ne permit s-o credem. Şi aceasta poate fi în seara aceasta. Este fiecare dintre noi gata?

Dacă venirea Domnului semnifică pentru răscumpăraţii Săi intrarea în bucuria veşnică, pentru necredincioşi reprezintă semnalul distrugerii lor bruşte (Luca 17.26-30). Ce aşteptare fericită pentru unii şi ce surprindere totală şi groaznică pentru ceilalţi! În practică, diferenţa este departe de a fi întotdeauna la fel de limpede. Unii „fii ai luminii“ şi-au ascuns lampa sub baniţă sau sub pat (Marcu 4.21). Ei dorm, iar adormirea spirituală este o stare asemănătoare morţii. Cui i se datorează această stare? În general, lipsei de sobrietate! A te îmbăta înseamnă a face uz de bunurile pământeşti mai mult decât ai nevoie (Luca 12.45,46). Iar atunci când suntem deopotrivă aţipiţi în ce priveşte interesele cereşti şi

treji de-a binelea în ce priveşte cele pământeşti, mai putem oare dori întoarcerea Domnului? Noi, care suntem „ai zilei“, „să nu dormim ca ceilalţi“ (v. 6), „ca ceilalţi care n-au speranţă“ (cap. 4.13), ca nu cumva să fim şi noi surprinşi de sosirea neaşteptată a Stăpânului nostru. Să recitim cuvintele solemne ale Domnului din Marcu 13.33-37. Ar trebui să ne punem foarte des această întrebare: Mi-ar plăcea oare ca Domnul să mă găsească făcând ceea ce sunt pe cale să fac?, spunând sau gândind ceea ce sunt pe cale să spun sau să gândesc?

Sfârşitul epistolei ne învaţă care trebuie să fie purtarea noastră între fraţi, faţă de toţi oamenii, în relaţie cu Dumnezeu şi, în sfârşit, în adunare. Pe scurt, întreaga noastră viaţă este încadrată de aceste îndemnuri concise. Dacă este vorba de a ne bucura, aceasta este întotdeauna; de a ne ruga, aceasta este fără încetare; de a aduce mulţumiri, aceasta este în toate lucrurile! Credinţa ne permite să-I mulţumim Domnului chiar şi pentru ceea ce ne pare supărător. Rugându-ne neîncetat, rămânem în comuniune cu El, ceea ce ne va păzi de rău sub toate formele lui (v. 2). Cel care ne-a răscumpărat în întregime, duh, suflet şi trup, cere ca şi sfinţenia noastră să fie în toate (cap. 4.3).Necurăţia duhului şi cea a inimii, deşi nevăzute, sunt la fel de periculoase ca cea a trupului. Să-I cerem Domnului, care este credincios, să ne păstreze neîntinaţi, cum se cuvine Lui, pentru clipa marii întâlniri. Şi niciun gând nu este mai bun să ne sfinţească decât cel al venirii Domnului Isus (vezi 1 Ioan 3.3)! Am găsit această inestimabilă promisiune, a venirii Lui, la sfârşitul fiecărui capitol din cele cinci ale acestei epistole. Iar până atunci, harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu noi cu toţi!

clickbible.org